

Θόδωρος Μαράκης

Γιατί η θυσία δεν τους αφορά, αφορά τις λαϊκές μάζες! Γιατί αυτό υπαγόρευαν και υπαγορεύουν τα συμφέροντά τους!

“Η επιστροφή στο εθνικό νόμισμα μπορεί να συμβεί σαν απαραίτητο στοιχείο της αντικαπιταλιστικής ανατροπής και όχι της αντιμνημονιακής. Δεν μπορεί να υπάρξει αντιμνημονιακή ανατροπή αν δεν είναι αντικαπιταλιστική.”

Από το 2009 η κρίση έχει πλήξει τις λαϊκές μάζες κατά πολύ περισσότερο από την μεγάλη κρίση του 1929-33. Το εθνικό εισόδημα κατέρρευσε κατά 31%, η ανεργία σταθερά κοντά στο 1,5 εκατ οι άνεργοι στην πλειοψηφία τους νεολαίοι. Έχουνε βάλει λουκέτο ή έχουν χρεοκοπήσει 10δες χιλιάδες Μμε επιχειρήσεις. Η κρίση χτύπησε και μεγάλες επιχειρήσεις, “Ηλεκτρονική”, “Πυρσός”, “Παπασωτηρίου”, “Softex”, “Ledra Athens”, ηλεκτρονικά και έντυπα ΜΜΕ, με κορυφαία περίπτωση αυτή του “Μαρινόπουλου” που απασχολεί 11.000 εργαζόμενους. Οι επενδύσεις παγίου κεφαλαίου είναι αρνητικές από το 2010 και το αργούν παραγωγικό δυναμικό αυξήθηκε δραματικά. Τα εισοδήματα των εργαζομένων και των συνταξιούχων περικόπηκαν κατά 50%. Σύμφωνα με την ΕΝΥΠΕΚΚ οι συνταξιούχοι και τα ταμεία έχασαν 130 δισ ευρώ την περίοδο 2010-2016!!

Η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα (ΕΚΤ) αναγνωρίζει σε πρόσφατη έκθεσή της ότι ουδέποτε άλλοτε στην ιστορία σε καιρό ειρήνης πραγματοποιήθηκε τόσο μεγάλη “αναπροσαρμογή” προς τα κάτω στο βιοτικό επίπεδο μιας χώρας μέσα σε σύντομο χρονικό διάστημα. Οι Έλληνες έχασαν 40% του πλούτου τους. Σύμφωνα με την Credit Suisse, χάθηκαν στην Ελλάδα περιουσίες 587 δισ ευρώ!! Η Ελλάδα επέστρεψε στο επίπεδο του 2003 το 2016 καθώς το ΑΕΠ της χώρας μειώθηκε κατά 57 δισ ευρώ

Μετά από τρία μνημόνια το δημόσιο χρέος εκτινάχθηκε από το 110% του ΑΕΠ το 2008 στο 180% σήμερα, από τα 125 δισ ευρώ στα 325 δισ ευρώ, αλλά και το ιδιωτικό χρέος νοικοκυριών και επιχειρήσεων έφτασε τα 230 δισ ευρώ!

Παρ’ όλα αυτά επιμένει! Και έχει μεγάλη σημασία να καταλάβουμε το γιατί σ’ όλες του τις εκδοχές, να καταλάβουμε ποια είναι τα πραγματικά συμφέροντα που κρύβονται πίσω από την “Μεγάλη Ιδέα” της πάσης θυσίας παραμονής στο ευρώ, να καταλάβουμε γιατί το νόμισμα-ευρώ έχει τόσο υπερτιμηθεί η σημασία του και γύρω απ’ αυτό έχει ανάψει μια μεγάλη διαμάχη. Η κατανόηση του γιατί θα μας επιτρέψει να αποδομήσουμε στα μάτια των λαϊκών μαζών την “Μεγάλη Ιδέα”, γιατί κακά είναι τα ψέματα παρά την φθορά του ευρώ στη συνείδηση των μαζών, που δείχνουν πρόσφατες δημοσκοπήσεις, συνεχίζει να επηρεάζει την πλειοψηφία των μαζών. Η αποδόμηση θα μας επιτρέψει να προβάλουμε σε ανοιχτά αυτιά και σε μυαλά χωρίς αυταπάτες το αντικαπιταλιστικο-σοσιαλιστικό μας πρόγραμμα, αυτό που μπορεί να

μας βγάλει από τα αδιέξοδα της καπιταλιστικής κρίσης.

Στην ευρωλάγνα “Καθημερινή” 8/1/2017 ο διευθυντής της Α. Παπαχελάς σε κύριο σχόλιο, παραδέχεται ότι:

“Η συζήτηση για το εάν η “δραχμή” αποτελεί μια διέξοδο για τη χώρα θα φουντώσει κάποια στιγμή πάλι, είτε το θέλουμε είτε όχι. Συχνά ακούμε γύρω μας τη φράση “αυτό το πράγμα δεν βγαίνει”, που δείχνει ότι η υπερφορολόγηση (σ.σ. δεν αφορά το κεφάλαιο βασικά αφορά το λαό μαζί με όλα τα άλλα) έχει προκαλέσει πραγματική ασφυξία και δημιουργεί την αίσθηση ότι η χώρα έχει μπει σε μαύρη τρύπα. Οι δημοσκοπήσεις, επίσης δείχνουν ότι το ευρώ χάνει το “κασέ “ που είχε. Και όλα αυτά, σε μια στιγμή που οι δυνάμεις του λαϊκισμού και του αντιευρωπαϊσμού κερδίζουν έδαφος στην υπόλοιπη ΕΕ. Είμαστε πάρα πολύ τυχεροί που δεν έχει προκύψει κάποιος χαρισματικός, λαϊκιστής, εθνικιστής πολιτικός (σ.σ. μας αφορά τα μέγιστα σαν αριστερά, να είμαστε εμείς οι χαρισματικοί, λαϊκιστές-όχι εθνικιστές βέβαια-πολιτικοί) για να εκφράσει αυτή την άποψη.

Η συζήτηση γύρω από το θέμα, όμως, δεν πρέπει να είναι ταμπού.(...) Όταν όμως αγνοείς τη συζήτηση που διεξάγεται ψιθυριστά γύρω σου, υπάρχει ο κίνδυνος πάντοτε να βρεθείς μπροστά σε απρόοπτα.”

Και προειδοποιεί με στεντόρεια κραυγή αγωνίας:

“Για να μείνουμε στις ράγες (σ.σ. στο ευρώ και την ΕΕ) θα χρειαστούν δύο πράγματα. Μέσα θα πρέπει να βασιστούμε σε μια κυβέρνηση η οποία πιστεύει πραγματικά στις μεταρρυθμίσεις που θα ξεκλειδώνουν τις απέραντες δυνατότητες της Ελλάδας. Έξω, θα πρέπει να αντιληφθούν ότι ο ζουρλομανδύας των πολύ αυστηρών πρωτογενών πλεονασμάτων δεν αντέχεται και οδηγεί σε καταστροφικά αποτελέσματα.

Η δραχμή δεν είναι λύση. Η οικονομική ασφυξία και η κουλτούρα της δραχμής που διαπερνά ένα μεγάλο κομμάτι του πολιτικού μας συστήματος και του δημόσιου διαλόγου, μας σπρώχνουν όμως προς τα εκεί. Και αυτό δεν μπορούμε να το παραγνωρίσουμε, εκτός αν θέλουμε να ζούμε σε ένα δικό μας γυάλινο κόσμο, ενώ η κοινωνία βράζει κι ένα μεγάλο κομμάτι της πιστεύει μέσα στην απελπισία του ακόμη και τον Αρτέμη Σώρρα.”

Το σχόλιο αποκαλύπτει από τη μια την αναγκαιότητα να παραμείνει η Ελλάδα πάση θυσία στο ευρώ και από την άλλη την αβεβαιότητα που φαίνεται να διαπερνά πλέον την άρχουσα τάξη για την δυνατότητα να παραμείνει στο ευρώ και στην ΕΕ, επειδή ισχυροί παράγοντες έξω και πέρα από τη θέλησή της σπρώχνουν τον ελληνικό καπιταλισμό εκτός.

Παράγοντες:

α) οικονομικοί και πολιτικοί έξω από την χώρα που κάνουν εφικτή την προοπτική την διάλυση της ΕΕ και της ευρωζώνης όπως την γνωρίζουμε: Brexit, οι εκλογές στη Γαλλία, το πρόβλημα με τις τράπεζες στην Ιταλία και το ενδεχόμενο να οδηγηθεί η χώρα σε εκλογές με τους ευρωσκεπτικιστές να συγκεντρώνουν τις περισσότερες πιθανότητες να σχηματίσουν κυβέρνηση κλπ. Και

β) η αδυναμία, μετά την οκταετή κρίση, του ελληνικού καπιταλισμού να σταθεί στην ευρωζώνη ακόμη ακόμη και στην ΕΕ εξ αιτίας του μη βιώσιμου χρέους από τη μια, και από την άλλη εξ αιτίας της συσσωρευμένης αγανάκτησης των μαζών στα μάτια των οποίων κάθε μέρα που περνά ξεθωριάζει η

“Μεγάλη Ιδέα” της παραμονής πάσης θυσίας στο ευρώ μια και συνειδητοποιούν ολοένα και περισσότερο ότι η θυσία έχει ταξικό πρόσημο και αφορά κυρίως τις λαϊκές μάζες.

Για αυτό ο Παπαχελάς επισημαίνει ότι: “η συζήτηση διεξάγεται ψιθυριστά” ότι, “θα φουντώσει κάποια στιγμή”, γι αυτό “δεν πρέπει να είναι ταμπού”, επειδή “υπάρχει ο κίνδυνος πάντοτε να βρεθείς μπροστά σε απρόοπτα”, επειδή “η κοινωνία βράζει κι ένα μεγάλο κομμάτι της πιστεύει μέσα στην απελπισία του ακόμη και τον Αρτέμη Σώρρα.”

Η συζήτηση διεξάγεται στο στρατόπεδο της άρχουσας τάξης και μάλιστα ανοιχτά όπως αυτό αποκαλύπτεται στο Εβδομαδιαίο Δελτίο για την ελληνική οικονομία του ΣΕΒ, 4 Γενάρη 2017:

“Αν διαιωνιστεί η σημερινή κατάσταση επιτροπείας από ξένους τεχνοκράτες, η συμμετοχή της Ελλάδας στην Ενωμένη Ευρώπη είτε θα παραμείνει στα χαρτιά, με υποκατάσταση της απουσίας ουσιαστικής από κάποια ειδική επιτροπεία, είτε θα λυθεί κάποια στιγμή μέσω της αποχώρησης της Ελλάδας από την Ευρωπαϊκή Ένωση.” (Υπογρ. δική μας)

Έχει μεγάλη σημασία να μην παρανοήσουμε την ουσία της συζήτησης, στην οποία επισημαίνεται ο κίνδυνος της αποχώρησης από την ΕΕ σαν ατύχημα και σοβαρή πιθανότητα, όχι για να προετοιμαστούν πολιτικά και οικονομικά για την έξοδο και την επιστροφή στη δραχμή, αλλά για να παλέψουν μέσα στις νέες συνθήκες για την παραμονή τους πάση θυσία στο ευρώ και την ΕΕ. Και αυτό τονίζεται έντονα στο δελτίο του ΣΕΒ:

“Βασικός στόχος για το 2017 πρέπει να είναι **η αποκατάσταση της εθνικής κυριαρχίας** (!! σ.σ όπως καταλαβαίνετε να βγούμε από τα μνημόνια των θεσμών) στην άσκηση των κατάλληλων δημοσιονομικών και αναπτυξιακών πολιτικών που θα δημιουργήσουν **τη νέα Ελλάδα που παράγει και αποταμιεύει εντός της ΕΕ**. Αυτό δεν πρόκειται να συμβεί αν δεν κάνουμε τις μεταρρυθμίσεις δική μας υπόθεση (σ.σ διάβαζε, για να συνεχίσουμε τα μνημόνια κάτω από την εθνική κυριαρχία του κεφαλαίου). Μόνο έτσι, **θα βγούμε στις αγορές και θα ξαναμπούμε στην Ενιαία Αγορά**, (σ.σ εννοούνε την ποσοτική χαλάρωση, που θα τους επιτρέψει) χωρίς διακρίσεις και αποκλεισμούς στη χρηματοδότηση των ελληνικών επιχειρήσεων, και περιορισμούς στην κίνηση κεφαλαίων.”

Και για να μην έχουμε αυταπάτες μας ξεκαθαρίζουν στο εν λόγω δελτίο ότι θα συνεχίσουν τα μνημόνια: “...χωρίς καθυστερήσεις εφαρμογή διαρθρωτικών μεταρρυθμίσεων **φιλικών προς την επιχειρηματικότητα, τις ιδιωτικοποιήσεις, την προσέλκυση επενδύσεων και την ανάπτυξη ανταγωνιστικού πλεονεκτήματος**. Οι επιχειρήσεις από την πλευρά τους, πρέπει να αναπτύξουν μεγαλύτερη εξαγωγική δραστηριότητα, **εντασσομένες στενότερα στις ευρωπαϊκές και διεθνείς παραγωγικές αλυσίδες αξίας** (σ.σ. μας υπενθυμίζουν για να μην ξεχνιέται η “αριστερά” το πόσο στενά δεμένα είναι τα συμφέροντα του ελληνικού με το ευρωπαϊκό κεφάλαιο)”.

Θα ήταν για τον ελληνικό καπιταλισμό ανυπολόγιστη γεωπολιτική και οικονομική καταστροφή η έξοδος από το ευρώ και την ευρωζώνη γιατί όπως επισημαίνει και με το δίκιο του ο Παπαχελάς:

“Θα γινόμασταν σταδιακά ίσως και απότομα, μια “Βενεζουέλα” στο έλεος των άγριων ολιγαρχών και με το ΔΝΤ να πηγαινοέρχεται και μάλιστα μόνο του. Αφήνω στην άκρη τις γεωπολιτικές συνέπειες της εξόδου από το ευρώ **και την εικόνα αδυναμίας που θα πρόβαλε η χώρα στους γείτονές της. Αυτή η διάσταση είναι η σημαντικότερη για την χώρα.**” (Υπογρ. δική μας)

Θα συμπληρώναμε ότι είναι πολλά και εξαιρετικά σημαντικά τα οφέλη πέραν αυτών που προαναφέρθηκαν, που θα στερηθεί το ελληνικό κεφάλαιο από την επιστροφή στο εθνικό νόμισμα, κάτι που θα αποδείξουμε πιο αναλυτικά στη συνέχεια, γι αυτό απορρίπτει απαξιωτικά και μετά βδελυγμίας τις συμβουλές των “δραχμιστών”, “κεϋνσιανιστών” της “πατριωτικής” και “εθνικιστικής” δεξιάς και “αριστεράς”, επειδή τυγχάνει και είναι λογικό να γνωρίζει καλύτερα απ’ αυτούς τα συμφέροντά του!! Δεν πρόκειται για

ευρωλαγνεία. **Είναι στρατηγική επιλογή του ελληνικού κεφαλαίου και των κομμάτων του. Ο ΠΤΔ δεν χάνει ευκαιρία που να μην το διακηρύχνει !!**

Με την σειρά μας και εμείς οι μαρξιστές διακηρύχνουμε ότι: **Η επιστροφή στο εθνικό νόμισμα μέσα στα πλαίσια του συστήματος θα είναι πράγματι καταστροφική για τον ελληνικό καπιταλισμό και πολύ περισσότερο για τις λαϊκές μάζες στις πλάτες του οποίου θα προσπαθήσουν να φορτώσουν την καταστροφή. Ωστόσο πέραν αυτού, θα υπάρξει σύγκρουση με την άρχουσα τάξη, η οποία δεν θα διστάσει να χρησιμοποιήσει όλους τους μηχανισμούς που έχει στη διάθεσή της οικονομικούς και κατασταλτικούς. Το πέρασμα δεν θα είναι ειρηνικό.** Η ομολογία του Στουρνάρα ότι τις παραμονές του δημοψηφίσματος του Ιουλίου 2015 ζήτησε σύγκλιση των πρώην πρωθυπουργών με τον ΠΤΔ μας δίνει μια γεύση στο τι είναι διατεθειμένη να πράξει. **Γι αυτό η επιστροφή στο εθνικό νόμισμα, δεν μπορεί να είναι το πρώτο βήμα που θα προετοιμάσει το δεύτερο για να ανοίξει το δρόμο για ένα προοδευτικό φιλολαϊκό πρόγραμμα-λογική σταδίων- αλλά στοιχείο μιας ενιαίας ομοούσιας διαδικασίας: Εξουσία, αντικαπιταλιστικό-σοσιαλιστικό πρόγραμμα, διαγραφή του χρέους, εθνικό νόμισμα.**

* * *

Πολιτικοί και οικονομικοί λόγοι υπαγόρευαν την συγκρότηση της ΕΕ και της ΟΝΕ, ευρώ. Η Ευρώπη των εθνικών κρατών έγινε το πεδίο δύο παγκόσμιων πολέμων και εργατικών- λαϊκών επαναστάσεων. Οι παραγωγικές δυνάμεις ασφυκτιώντας μέσα στα εθνικά σύνορα έφεραν τον ανταγωνισμό στα όρια των πολέμων. Έχοντας βγάλει συμπεράσματα απ' αυτή την εξέλιξη το ευρωπαϊκό κεφάλαιο προχώρησε μέσα από μια επίπονη και μακρόσυρτη πορεία στη υπερεθνική- αλλά ελαττωματική- συγκρότηση της ΕΕ. Βασικός επίσης στόχος η ανάγκη να ανταγωνιστεί τον αμερικάνικο και γιαπωνέζικο ιμπεριαλισμό.

Αναγκαίο και αποφασιστικό βήμα στην προσπάθεια ολοκλήρωσης και ισχυροποίησής της ΕΕ η δημιουργία κοινού σκληρού νομίσματος ανταγωνιστικό βασικά του δολαρίου. Το κοινό σκληρό ευρώ νόμισμα απαραίτητο εργαλείο για την λειτουργία του χρηματιστικού κεφαλαίου για τα υπερπόντια ταξίδια του στην αναζήτηση επενδύσεων και για τον χρηματιστηριακό τζόγο, το βοήθησε να διεισδύσει στις αγορές των χωρών του πρώην "υπαρκτού σοσιαλισμού". Λειτουργεί σαν αποθεματικό, διευκολύνει την αποταμίευση, τον αποθησαυρισμό, τις εμπορικές συναλλαγές εντός της ευρωζώνης και της ΕΕ, αλλά και εκτός, τον τουρισμό, βάζοντας τέλος στη χρονοβόρα και ακριβή διαδικασία της μετατροπής των εθνικών νομισμάτων σε συνάλλαγμα. Επίσης, αποτρέπει τις ανταγωνιστικές νομισματικές υποτιμήσεις.

Το μέγεθος και η ισχύς της ευρωζώνης προστατεύουν καλύτερα την ΕΕ από εξωτερικούς οικονομικούς κραδασμούς, όπως οι απρόβλεπτες αυξήσεις των τιμών των πρώτων υλών και ιδιαίτερα του πετρελαίου ή οι αναταραχές στις χρηματιστηριακές αγορές.

Η δημιουργία του ευρώ συνδυάστηκε με μονεταριστική αποπληθωριστική πολιτική πράγμα που έδωσε την δυνατότητα για χαμηλά επιτόκια και εύκολο δανεισμό. Είχαμε επέκταση της πίστης που παράτεινε την καπιταλιστική ανάπτυξη μέχρι και το 2008.

Το ευρώ χρησιμοποιείται από 337 εκατ. πολίτες σε καθημερινή βάση για τις συναλλαγές τους. Επίσης εκτός Ευρώπης το χρησιμοποιεί ένας αριθμός υπερπόντιων χωρών, που έχουν συναλλαγές με κράτη μέλη της ευρωζώνης. Επί πλέον 210 εκατ άνθρωποι παγκοσμίως χρησιμοποιούν νομισματικές μονάδες με το ευρώ. Το ευρώ είναι το δεύτερο μεγαλύτερο αποθεματικό νόμισμα καθώς και το δεύτερο μεγαλύτερο νόμισμα συναλλαγών με πρώτο και στις δύο περιπτώσεις το δολάριο. Το 40% των ημερήσιων διεθνών συναλλαγών πραγματοποιούνται με το ευρώ. Περίπου 1 τρισ ευρώ είναι σε κυκλοφορία.

Τα οφέλη του ελληνικού κεφαλαίου από την ένταξή του και την παραμονή του στο ευρώ

Τα οφέλη που έχουμε ήδη αναφέρει για το ευρωπαϊκό κεφάλαιο ασφαλώς ισχύουν και για το ελληνικό. Τόλμησε την ένταξή του στην ΕΕ και στην ΟΝΕ για πολιτικούς και οικονομικούς λόγους σύμφωνα με τα ταξικά του συμφέροντα. Ενταγμένο στο ισχυρό οικονομικό μπλοκ της ΕΕ και της ΟΝΕ νοιώθει μεγαλύτερη ασφάλεια απέναντι στο εργατικό κίνημα.

Στην εποχή της παγκοσμιοποίησης με την ανάπτυξη του εμπορίου και του ανταγωνισμού είναι καλύτερα να ενταχθείς στο οικονομικό μπλοκ της ΕΕ και του ευρώ, για να μην βρεθείς πίσω από τους ανταγωνιστές σου Τουρκία, Πορτογαλία, Ισπανία, Ιταλία, κλπ.

Η ένταξη στην ΕΕ και ιδιαίτερα στη ζώνη του ευρώ ήταν για τον ελληνικό καπιταλισμό η “Μεγάλη Ιδέα” στη βάση της οποίας κατάφερε να παρασύρει την πλειοψηφία των λαϊκών μαζών. Ιδιαίτερα η “Μεγάλη Ιδέα” της ένταξης της Ελλάδας στο ευρώ έδωσε την ιδεολογική βάση για την εφαρμογή των προγραμμάτων λιτότητας, από τις κυβερνήσεις Σημίτη- των εκσυγχρονιστών- στο όνομα της ισχυρής Ελλάδας. Ο Παπαντωνίου Υπουργός οικονομίας, τότε, για να αιτιολογήσει την αναγκαιότητα των προγραμμάτων λιτότητας, που στόχο είχαν την ενίσχυση της ανταγωνιστικότητας του ελληνικού καπιταλισμού, είχε δηλώσει κυνικά ότι: “Εάν δεν είχε υπάρξει η ΟΝΕ έπρεπε να την είχαμε εφεύρει”!!

Την περίοδο της κρίσης από το 2008 και μέχρι σήμερα, Η “Μεγάλη Ιδέα” της παραμονής της χώρας στο ευρώ, έδωσε στην άρχουσα τάξη την πολιτική βάση για να εφαρμόσει τα μνημόνια και να χτυπήσει βασικές κατακτήσεις των εργαζομένων και των λαϊκών μαζών. Προσπαθεί να ξεπεράσει την κρίση ενισχύοντας την ανταγωνιστικότητα, μέσω της εσωτερικής υποτίμησης-μια και οι κανόνες δεν της επιτρέπουν την υποτίμηση του ευρώ-για να αποκαταστήσει την κερδοφορία των επιχειρήσεων, του κεφαλαίου, και να αρχίσει ο κύκλος ανάκαμψης. Πράγμα που δύσκολα θα επιτύγχανε με το εθνικό νόμισμα, μια και τα οφέλη των νομισματικών υποτιμήσεων είναι προσωρινά, και τη ίδια στιγμή θα στερούνταν των πλεονεκτημάτων, που της δίνει το ευρώ.

Η είσοδος στο ευρώ έδινε τη δυνατότητα στον ελληνικό καπιταλισμό να παίξει το ρόλο περιφερειακής δύναμης-τοπικού ιμπεριαλισμού- στο χώρο των Βαλκανίων και της Ανατολικής Μεσογείου. Να διεισδύσει είτε μόνος του είτε σε συνεργασία με τον ευρωπαϊκό καπιταλισμό στις αγορές των χωρών του πρώην “Υπαρκτού Σοσιαλισμού” και να προχωρήσει σ’ εξαγορές επιχειρήσεων, τραπεζών, γης και να εκμεταλλευτεί τα χαμηλά μεροκάματα πράγμα που έπραξε με αιχμή του δόρατος το τραπεζικό κεφάλαιο.

Η συμμετοχή στη ΕΕ και στη συνέχεια στο ευρώ έκανε το ελληνικό κεφάλαιο τον απαραίτητο συνέταιρο για κάθε εξόρμηση του ευρωπαϊκού και αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, στην περιοχή των Βαλκανίων και της Ανατολικής Ευρώπης, ξεκινώντας από την δεκαετία του 1990 και μέχρι σήμερα.

Για του λόγου το ασεφάλες το “ΒΗΜΑ” 10/10/1999 μας πληροφορεί ότι:

“Την “οικονομική Βαλκανική πολιτική” που ακολουθεί η Ελλάδα πρόβαλε στο πρόσφατο ταξίδι του στις ΗΠΑ ο Υπουργός Εθνικής Οικονομίας κ. Ι. Παπαντωνίου, ο οποίος στις συναντήσεις που είχε με οικονομικούς και πολιτικούς παράγοντες απηύθυνε πρόσκληση στις ξένες επιχειρήσεις να έρθουν στην Ελλάδα και να προχωρήσουν από κοινού με ελληνικές επιχειρήσεις στην υλοποίηση επενδυτικών σχεδίων στις χώρες της Βαλκανικής.”

Γιατί, “στις χώρες της Βαλκανικής βρίσκεται σε εξέλιξη το μεγαλύτερο πρόγραμμα ιδιωτικοποιήσεων σ’ όλο τον κόσμο.”

Γιατί, σύμφωνα πάντα με το “ΒΗΜΑ”: “Από τις χώρες της Βαλκανικής περνά ο δρόμος για την ταχύτερη ανάπτυξη της Ελληνικής οικονομίας τα επόμενα χρόνια.” Αυτά ήταν τα σχέδια του ελληνικού κεφαλαίου το 1999 οδεύοντας τάχιστα για την ένταξή του στο ευρώ.

Η ένταξη στο ευρώ, όπλισε το ελληνικό κεφάλαιο-Ιμπεριαλισμό- με το απαραίτητο σκληρό νόμισμα και τα κεφάλαια, με φτηνά επιτόκια, πράγμα που του έδωσε την δυνατότητα να γίνει συμμετοχος σοβαρός στη

ληλασία του πλούτου των χωρών του πάλαι ποτέ “Υπαρκτού Σοσιαλισμού”, αναδεικνύοντας τον σε καθαρό εξαγωγέα κεφαλαίων.

Πρέπει να τονίσουμε ότι χωρίς τη συμμετοχή στην ΕΕ και το ευρώ ο ελληνικός καπιταλισμός δεν θα μπορούσε να υλοποιήσει τα επεκτατικά του σχέδια, παρά μόνο περιορισμένα. Αυτός είναι ένας από τους βασικούς λόγους για τους οποίους επιμένει, παρά την κρίση του και την πτώση της οικονομικής δυναμικής του, στην παραμονή στον σκληρό πυρήνα της ευρωζώνης με κάθε κόστος. Γιατί αν υποχρεωθεί να επιστρέψει σε εθνικό νόμισμα τα αποτελέσματα θα είναι καταστροφικά για τα επεκτατικά σχέδια του. Δεν μπορεί να υπάρξει κεφάλαιο χωρίς σχέδια επεκτατικά. Θα χάσει σε γεωπολιτική στρατηγική σημασία, θα χάσει την πρόσβαση σε σημαντικές πηγές κερδών, θα απολέσει θέσεις στρατηγικής σημασίας σε σχέση με τους ανταγωνιστές του και ιδιαίτερα από τον τούρκικο καπιταλισμό. Όπως προαναφέραμε σύμφωνα με την “Καθημερινή”: “... την εικόνα της αδυναμίας ...θα πρόβαλλε η χώρα στους γείτονές της.”

Θα παραθέσουμε μερικά στοιχεία για να καταλάβουμε το μέγεθος της ιμπεριαλιστικής εξόρμησης του ελληνικού κεφαλαίου στα Βαλκάνια. Οι ελληνικές τράπεζες παρά το μικρό τους μέγεθος κατάφεραν να ανεβάσουν το μερίδιο αγοράς τους στην περιοχή κατά 20% μ.ο με 40% στην ΠΓΔΜ! Οι τέσσερις συστημικές τράπεζες της χώρας (Εθνική, Πειραιώς, Eurobank, Alpha) έβγαλαν καθαρά κέρδη 1δισ ευρώ και είχαν έσοδα που ξεπέρασαν τα 2 δισ ευρώ. Η Εθνική από την τουρκική Finansbank 450 εκατ. Ευρώ. Στην τριετία 2004-2007 πραγματοποιήθηκαν συμφωνίες για την εξαγορά Σέρβικων τραπεζών ύψους 2δισ δολαρίων εκ των οποίων το 50% δηλαδή 1δισ δολάρια πραγματοποιήθηκαν από ελληνικές τράπεζες.

Σύμφωνα με τον τότε Υφυπουργό Εξωτερικών Π. Δούκα: “Ξεπερνούν τα 14δισ ευρώ τα κεφάλαια που έχουν επενδυθεί στα Βαλκάνια (4000 επιχειρήσεις) με την Ελλάδα να είναι ο μεγαλύτερος ξένος επενδυτής στην ΠΓΔΜ, την Αλβανία και τη Σερβία.”

Επίσης η Ελλάδα τρίτος σημαντικότερος επενδυτής στη Βουλγαρία, όπου έχουν επενδυθεί κεφάλαια 1,5δισ ευρώ, με τις ελληνικές τράπεζες να κατέχουν το 23,6% των τραπεζικών κεφαλαίων. Την τρίτη θέση ως επενδυτής στη Ρουμανία, με τον τραπεζικό τομέα να κατέχει τη 2η θέση μεταξύ των ξένων επενδυτών με πρώτη την Αυστρία.

Είναι αλήθεια ότι τα τελευταία χρόνια της κρίσης οι επενδύσεις των τραπεζών στα Βαλκάνια και την Ανατολική Ευρώπη υποχώρησαν- η επέκταση στα Βαλκάνια δεν έσωσε τον ελληνικό καπιταλισμό από την κρίση - με κορυφαίο παράδειγμα την πώληση της πολυδιαφημισμένης Finansbank στην Τουρκία. Ωστόσο η μετανάστευση μεγάλων και μικρομεσαίων επιχειρήσεων συνεχίζεται. Η κρίση δεν έκανε το ελληνικό κεφάλαιο λιγότερο επιθετικό, δεν πρόκειται να εγκαταλείψει τα ιμπεριαλιστικά του σχέδια -είναι στο DNA του κεφαλαίου- για να κυριαρχήσει στα Βαλκάνια, γι αυτό και θα παλέψει πάση θυσία -του ελληνικού λαού- να παραμείνει στο ευρώ.

Είναι φανερό ότι σ’ αυτό το θέμα τα συμφέροντα του κεφαλαίου δεν συμπίπτουν σε καμία περίπτωση με αυτά της εργατικής τάξης και των λαϊκών μαζών!

Αλλά τα οφέλη για το ελληνικό κεφάλαιο από την ένταξή του στο ευρώ δεν περιορίζονται μόνο στα επεκτατικά του σχέδια, αυτά προκύπτουν από την ίδια τη φύση του κεφαλαίου, σε τελική ανάλυση, υπάρχουν και άλλα οφέλη τα οποία θα παρουσιάσουμε παρακάτω.

Όπως είναι γνωστό η ΕΚΤ δεν δανείζει κράτη δανείζει μόνο τράπεζες και ιδιώτες. Η υπερχρέωση του ελληνικού δημόσιου (διάβαζε των λαϊκών μαζών) για να σώσει τις τράπεζες τις ελληνικές και τις ευρωπαϊκές αποτέλεσε πηγή πλούτου για τις τράπεζες τις συστημικές τις ντόπιες, γιατί δανείζονταν με επιτόκιο 0,5% από την ΕΚΤ και δάνειζαν το δημόσιο με επιτόκιο 5% !!

Ο φτηνός δανεισμός έδωσε την δυνατότητα στον ελληνικό καπιταλισμό να επεκτείνει την πίστη , μέσω των τραπεζών σε νοικοκυριά και επιχειρήσεις, δίνοντάς του την δυνατότητα να αναπτύσσεται στα προ

της κρίσης χρόνια με ρυθμούς πολλαπλάσιους του μέσου όρου της ΕΕ. Αυτό μέχρι που ήρθε η κρίση και αποκάλυψε την πληγή των “κόκκινων δανείων.”

Το σκληρό νόμισμα δίνει την δυνατότητα στον ελληνικό καπιταλισμό να μεταφέρει ανά πάσα ώρα και στιγμή τα κεφάλαια του σε οποιοδήποτε μέρος του πλανήτη με στόχο την κερδοφορία του, σε χρηματιστήρια, τζόγος στα νομίσματα, αποταμίευση σε τράπεζες του εξωτερικού, φορολογικούς παραδείσους και αγορές ακινήτων κλπ, χωρίς την χρονοβόρα και δαπανηρή διαδικασία της μετατροπής του εθνικού νομίσματος σε συνάλλαγμα. Και όπως έχουμε ήδη αναφέρει διευκολύνει τον τουρισμό, τις εμπορικές συναλλαγές. Και έχει οικονομήσει αρκετά από τα προγράμματα της ΕΕ, τις επιδοτήσεις, ΕΣΠΑ, κλπ.

Και για να είμαστε σοβαροί δεν είναι κακό πράγμα να έχεις σαν χώρα σκληρό νόμισμα, πράγμα που σκεπτόταν και εξακολουθεί να σκέπτεται ένα μεγάλο τμήμα των λαϊκών μαζών (οι τελευταίες δημοσκοπήσεις δείχνουν να μειώνονται ολοένα και περισσότερο οι υποστηρικτές του ευρώ στις λαϊκές μάζες), το θέμα είναι ποια ταξικά συμφέροντα εξυπηρετεί. Η ιστορία του ρούβλι το επιβεβαιώνει! Έζησε στην εποχή της φεουδαρχικής Ρωσίας, της μισοφεουδαρχικής προεπαναστατικής, την περίοδο της ΕΣΣΔ και της καπιταλιστικής σήμερα Ρωσίας! Η ιδιορρυθμία του ευρώ βρίσκεται στο γεγονός ότι είναι μέσα στις αναγκαίες προϋποθέσεις, για την αλλαγή των παραγωγικών σχέσεων, η έξοδος από το ευρώ και η προσφυγή στο εθνικό νόμισμα, μια και η δομή και η λειτουργία του σαν νόμισμα είναι άρρηκτα δεμένη με τα συμφέροντα του ευρωπαϊκού ιμπεριαλισμού (και το ελληνικό κεφάλαιο μέσα)!

Η “Μεγάλη Ιδέα” για σκληρό νόμισμα και παραμονή στο ευρώ επηρέασε και εξακολουθεί να επηρεάζει, όπως ήδη αναφέραμε ένα σημαντικό κομμάτι των λαϊκών μαζών, αυτό καταγράφεται στα οφέλη του κεφαλαίου γιατί παρά τις κατ’ αρχή μεγάλες αντιδράσεις του εργατικού και λαϊκού κινήματος, έκανε δυνατή την εφαρμογή τριών μνημονίων, το χτύπημα βασικών κατακτήσεων του κινήματος. Αυτό το γεγονός σε συνδυασμό με την κατάρρευση του “Υπαρκτού Σοσιαλισμού” και την καταστροφική λειτουργία του δημοσίου κάτω από την κυριαρχία του κεφαλαίου και των κυβερνήσεων του, έκαναν δυνατή την ιδιωτικοποίηση και συγκέντρωση των τραπεζών και επίσης την ιδιωτικοποίηση των πρώην ΔΕΚΟ, ΟΤΕ, Ολυμπιακή και δημόσιας περιουσίας, όπως αεροδρόμια, λιμάνια, το ελληνικό και είναι στα υπ’ όψιν ΔΕΗ, ακόμη και το νερό. Αυτά δύσκολα θα τα πετύχανε το ελληνικό κεφάλαιο χωρίς την “Μεγάλη Ιδέα” της παραμονής στο ευρώ και την ΕΕ. Αυτό δεν σημαίνει ότι το εργατικό κίνημα της χώρας μας δεν έδωσε μάχες ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις έδωσε αλλά χωρίς αυτές οι μάχες να έχουν ισχυρή ιδεολογική βάση, χωρίς να έχουν την αποτελεσματική συνδρομή της κοινωνίας.

Να τονίσουμε ξανά ότι η παραμονή στο ευρώ και την ΕΕ αναβαθμίζει γεωπολιτικά τον ελληνικό καπιταλισμό και κάνει την Ελλάδα χώρα κομβικής σημασίας για τα επεκτατικά σχέδια του ευρωπαϊκού ιμπεριαλισμού και κερδίζει πόντους απέναντι στον μεγάλο του ανταγωνιστή τον τούρκικο καπιταλισμό, του ενισχύει το αίσθημα της ασφάλειας. Οι πολιτικοί μας αρέσκονται να επαναλαμβάνουν σε κάθε ευκαιρία ότι η Ελλάδα είναι το σύνορο της Ευρώπης.

Τέλος αλλά ιδιαίτερα σημαντικό είναι το γεγονός ότι οι Έλληνες καπιταλιστές γνωρίζουν και πολύ καλά μάλιστα αυτό που γνωρίζουν και οι μαρξιστές ότι για την κρίση και την υπερχρέωση του καπιταλισμού δεν φταίει το νόμισμα, δεν φταίει η υποκατανάλωση των μαζών, γιατί η κρίση ξέσπασε όταν τα μεροκάματα και οι μισθοί ήταν στο ψηλότερο επίπεδο, ούτε η έλλειψη πιστώσεων γιατί το 2007-2009 η επέκταση της πίστης ήταν στο ζενίθ, γνωρίζουν ότι για την κρίση φταίει η πτώση του ποσοστού του κέρδους και η υπερσυσσώρευση του κεφαλαίου. Γι αυτό απορρίπτουν μετά βδελυγμίας τις θεωρίες των δραχμιστών αριστερών, δεξιών και ακροδεξιών, τις “αριστερές” κεϋνσιανιστικές θεωρίες και αγκαλιάζουν με πάθος τα μνημόνια, γιατί μνημόνια θα εφάρμοζαν και αν δεν ήταν στη ζώνη του ευρώ και την ΕΕ, επειδή για να βγουν από την κρίση θέλουν επιστροφή στην κερδοφορία, την οποία μπορεί να αποκαταστήσουν με την απαξίωση του μεταβλητού και του σταθερού κεφαλαίου. Με απλά λόγια με το χτύπημα των κατακτήσεων του εργατικού κινήματος, το κλείσιμο των “προβληματικών” επιχειρήσεων

μικρών και μεγάλων, την ανεργία, την επέκταση των ιδιωτικοποιήσεων ακόμη και στα ψιλικάτζίδικα (!!), με την συρρίκνωση του κράτους πρόνοιας, των συντάξεων και γενικά του δημόσιου τομέα.

Η επιστροφή στο εθνικό νόμισμα δεν θα του πρόσθετε τίποτα σημαντικό σε σχέση με την πιο πάνω πολιτική. Αντίθετα θα ήταν καταστροφή για τον ελληνικό κεφάλαιο η επιστροφή στη δραχμή γιατί θα αφαιρέσει όλα τα πλεονεκτήματα τα οποία έχουμε προαναφέρει. Μάλιστα, η επιστροφή στη δραχμή μέσα στις σημερινές συνθήκες της παγκόσμιας ύφεσης θα υποβίβαζε τον ελληνικό καπιταλισμό, τηρουμένων των αναλογιών, στην κατάσταση της “Ψωροκώσταινας” και το όραμα της περιφερειακής δύναμης στα Βαλκάνια και την Ανατολική Ευρώπη, θα πήγαινε περίπατο!! Γι αυτό η άρχουσα τάξη και οι κυβερνήσεις τους, όσο εξαρτάτε από αυτούς, θα παλέψουν με νύχια και με δόντια να κρατηθούν στο ευρώ και την ΕΕ.

Το ελληνικό κεφάλαιο δεν μπορεί να επιβιώσει μέσα στα πλαίσια της εσωτερικής αγοράς και των εθνικών συνόρων. Οι παραγωγικές δυνάμεις από την εποχή ακόμη του Κομμουνιστικού Μανιφέστου έχουν ξεπεράσει τα εθνικά σύνορα. Η έξοδος από το ευρώ και την ΕΕ θα ήταν μια σοβαρή ήττα για την άρχουσα τάξη, θα άλλαζε δραματικά σε βάρος της το συσχετισμό δύναμης, τόσο γεωπολιτικά, όσο και στο ταξικό ισοζύγιο. Όπου ιδιαίτερα το δεύτερο θα την φέρει αντιμέτωπη με ένα εργατικό κίνημα και μια κοινωνία μαχητική, απαλλαγμένη από τις αυταπάτες της “Μεγάλης Ιδέας” για την παραμονή στο ευρώ πάση θυσία, που θα ξανασηκώσει το κεφάλι και θα αντιδρά δυνατά σε κάθε επίθεση των κυβερνήσεών της και θα ζητά επιπλέον την επιστροφή των κατακτήσεων της.

Με βάση την παραπάνω ανάλυση είναι απολύτως βέβαιο ότι μέσα στα πλαίσια του καπιταλισμού, με την τάξη του κεφαλαίου να κυριαρχεί στην οικονομία και στο κράτος, δεν είναι δυνατή η επιστροφή στο εθνικό νόμισμα. Μπορεί να συμβεί μόνο μετά από την διάλυση της ευρωζώνης ή την χρεωκοπία του ελληνικού καπιταλισμού. Θεωρητική εκδοχή: Αν η όποια αριστερή κυβέρνηση επιχειρήσει επιστροφή στο εθνικό νόμισμα σε συνδυασμό με φιλολαϊκό πρόγραμμα, θα γίνει στην καλύτερη περίπτωση της Βενεζουέλας και στην χειρότερη της (Υπερβάλλοντας λίγο) της Χιλής. Ότι συμβαίνει στη Βενεζουέλα έχει να κάνει με το γεγονός ότι Τσάβες και Μαδούρο προσπάθησαν να εφαρμόσουν φιλολαϊκό αντιμνημονιακό πρόγραμμα με άθικτη την οικονομική κυριαρχία του κεφαλαίου. **Γι’ αυτό η επιστροφή στο εθνικό νόμισμα μπορεί να συμβεί σαν απαραίτητο στοιχείο της αντικαπιταλιστικής ανατροπής και όχι της αντιμνημονιακής. Δεν μπορεί να υπάρξει αντιμνημονιακή ανατροπή αν δεν είναι αντικαπιταλιστική.**

Ένα ήπιο παράδειγμα: Λέμε ότι το ισοζύγιο μας είναι πλεονασματικό ή ισοσκελισμένο άρα δεν θα έχουμε πρόβλημα για να κάνουμε εισαγωγές σε καύσιμα και φάρμακα. Ναι. Αλλά αν αφήσουμε τις εξαγωγές στο κεφάλαιο ποιος εξαγωγέας θα φέρει πίσω στην Ελλάδα το συνάλλαγμα; Η ιστορία των υποτιμολογήσεων και υπερτιμολογήσεων είναι αγαπημένη μέθοδος των καπιταλιστών για να κρατάνε το συνάλλαγμα στις τράπεζες του εξωτερικού, είτε για ασφάλεια, είτε για να κερδοσκοπήσουν σε βάρος του εθνικού νομίσματος, από τη σίγουρη υποτίμησή του. Ο μόνος τρόπος για να μην έχουμε ελλειμματικό ισοζύγιο είναι η μονοπώληση από το κράτος του εξωτερικού και του μεγάλου εσωτερικού εμπορίου.

Επαναλαμβάνουμε ότι η έξοδος από την κρίση, (μνημόνια) και η εφαρμογή φιλολαϊκής πολιτικής μπορεί να υπάρξουν με **κατάληψη της εξουσίας**, (όχι μόνο της κυβέρνησης) **εφαρμογή Σοσιαλιστικού προγράμματος στην οικονομία, διαγραφή του χρέους, κατά συνέπεια εθνικό νόμισμα, αυτά συνιστούν μια ενιαία διαδικασία, είναι το πρώτο βήμα.** Στη Ρωσία το 1917 δεν χρειάστηκε να αλλάξουν νόμισμα όμως στην περίπτωσή μας. Και στην περίπτωση της όποιας χώρας της ευρωζώνης προχωρήσει προς το σοσιαλισμό είναι απαραίτητο και αναγκαίο να τυπώσει εθνικό νόμισμα, το όνομα δεν έχει σημασία, αν είναι η δραχμή ή ελληνικό ευρώ.

Κατάληψη της εξουσίας για να επιλυθούν τα προβλήματα λέει και το ΚΚΕ, έχουμε όμως σημαντικές διαφορές στο πώς θα φτάσουμε στην εξουσία. Η κατάληψη της εξουσίας, η άσκηση της εξουσίας, η εφαρμογή σοσιαλιστικού προγράμματος, η διαγραφή του χρέους, το εθνικό νόμισμα, όλα αυτά για να

συμβούν χρειάζεται να γίνουν υπόθεση του εργατικού και λαϊκού κινήματος. **Δεν υπάρχει ειρηνικό πέρασμα**, η σύγκρουση με το ελληνικό και ευρωπαϊκό κεφάλαιο είναι αναπόφευκτη. Προϋπόθεση για τη νίκη είναι η ενότητα των λαϊκών μαζών και η ανάπτυξη της συνείδησής τους. Και στα δύο ζητήματα το ΚΚΕ ακολουθεί λάθος δρόμο, διασπά την ενότητα στη δράση των μαζών, αρνείται να χτίσει ενιαιομετωπικές οργανώσεις, κινήματα και μέτωπα (έμβρυα σοβιέτ) και δεν προβάλλει ένα μεταβατικό πρόγραμμα, που θα δώσει την δυνατότητα στις μάζες να ανέβουν στο ύψος των περιστάσεων και να μπουν στο πολιτικό πεδίο.

Τα αφήνει όλα, στο ισχυρό ΚΚΕ, στη Λαϊκή εξουσία, σιγοντάρει την ευρωλαγνεία όταν διακηρύσσει ότι η επιστροφή στο εθνικό νόμισμα θα είναι καταστροφή για τις μάζες και αρνείται να προπαγανδίσει την ανάγκη των εθνικοποιήσεων, στις επιχειρήσεις που κλείνουν, με εργατική διαχείριση και έλεγχο. Αυτά ενδεικτικά, υπάρχουν και άλλα.

Η μονομερής έμφαση από ένα κομμάτι της αριστεράς στην επιστροφή στο εθνικό νόμισμα συνοδευόμενη από κευνσιανικές πολιτικές και η ατολμία να προβληθεί με κατηγορηματικό τρόπο η έξοδος και από την ΕΕ δεν προετοιμάζουν σωστά τις μάζες. Επίσης η έμφαση στο αντιιμνημονιακό, πατριωτικό μέτωπο του εθνικού νομίσματος και τα περί εθνικής κυριαρχίας, με το κεφάλαιο κυρίαρχο στην χώρα-πρόκειται για εθνική κυριαρχία του κεφαλαίου- συνιστούν στάδιο, που καλλιεργεί αυταπάτες στις μάζες για ειρηνικό πέρασμα, στην αντιιμνημονιακή ανατροπή και το φιλολαϊκό πρόγραμμα.

Κλείνοντας το άρθρο μας θα θέλαμε να τονίσουμε την μεγάλη σημασία που έχει η Διεθνιστική πλευρά της πολιτικής και του προγράμματος της αριστεράς. Γιατί είναι βέβαιο ότι η κατάληψη της εξουσίας, η εφαρμογή Σοσιαλιστικού προγράμματος και η διαγραφή του χρέους θα κινήσουν τους κατασταλτικούς και οικονομικούς μηχανισμούς, όχι μόνο του ελληνικού, αλλά και του ευρωπαϊκού κεφαλαίου, του παγκόσμιου κεφαλαίου και ο μόνος δρόμος για να κρατηθούμε και να αποφύγουμε την καπιταλιστική παλινόρθωση είναι η στήριξη του ευρωπαϊκού και παγκόσμιου εργατικού κινήματος, των Βαλκανίων, της Τουρκίας (η τελευταία προβάλλεται ιδιαίτερα από τους ευρωλάγνους σαν άμεσα επιτιθέμενη, άμα τη αποχώρηση μας από το ευρώ και την ΕΕ. Θα είναι πράγματι ένα δυνατό χαρτί στα χέρια των ιμπεριαλιστών ενάντια σε μια σοσιαλιστική Ελλάδα), γι αυτό χρειάζεται η οικοδόμηση Διεθνούς. Κίνημα αλληλεγγύης προς τον Τούρκικο λαό και την αριστερά που δοκιμάζονται από το αυταρχικό καθεστώς του Ερντογάν.

Μια Ελλάδα που θα βαδίζει προς το Σοσιαλισμό δεν θα μπορέσει να αντέξει για πολύ περικυκλωμένη από τον καπιταλισμό χωρίς την στήριξη του ευρωπαϊκού εργατικού και λαϊκού κινήματος, χωρίς την προοπτική της Ενωμένης Σοσιαλιστικής Ευρώπης.